

flader, som ikke høre til et Egenjagt-Distrikt og i Sammenhæng omfatter mindst 75 ha.³⁾ Samtlige Ejere af de til et Fællesjagt-Distrikt hørende Arealer udgøre et med Retsevne udstyret Jagtinteressentskab, hvis Anliggender varetages af *Jagtforstanderen* (der hyppigst tillige er den til den danske Sognefoged svarende Myndighed), og Udnyttelsen af Jagtretten kan da som Regel kun ske gennem Forpagtning; dog kan Jagtforstanderen ogsaa i visse Tilfælde enten »lade Jagten ganske hvile« eller udøve den for Interessentskabets Regning ved i det højeste 3 dertil beskikkede Jægere⁴⁾. For at kunne udøve selve Jagten paa hver af de nævnte Distrikter maa man imidlertid endvidere løse et paa sit Navn lydende *Jagtkort* og stedse føre dette hos sig; dette Kort udstedes i Reglen for 1 Aar, men kan ogsaa udstedes for 3 paa hinanden følgende Dage, naar vedkommende kun forbigaaende vil udøve Jagten. For et »Aarskort« erlægges en Afgift af 15 Mark, for et »Dagskort« 3 Mark; endvidere kann disse Kort imod Erlæggelsen af 1 Mark blive udstedte in duplo⁵⁾. Udstedelsen af paagældende Jagtkort skal dog i visse Tilfælde nægtes, nemlig naar det er at befrygte, at vedkommende vil omgaas uforsigtig med Skydevaaben eller blive en Fare for den offentlige Sikkerhed, naar han ikke er i Besiddelse af »den borgerlige Æreret« eller staar under Politiets Opsigt, samt naar han tidligere er funden straffet for visse grovere Forbrydelser, og Kortet kan derhos nægtes, naar vedkommende er straffet for visse, mindre graverende Retskrænkelser⁶⁾.

Skal man under Hensyn til det saaledes oplyste sammenligne Grundejernes Retsstilling i Henseende til selve Jagtrettens Udøvelse i de ved Danmark forblevne slesvigske Sogne med det tilsvarende Retsforhold i det afstaaede Hertugdømme, maa Kommissionens Flertal ganske ubetinget erklære de førstnævnte for de ulige bedst stillede; disse kunne imod en ganske ubetydelig aarlig Afgift udøve Jagten hver paa

sikre den ene Ejer imod, at den anden ikke nedlægger det den første retmæssig tilkommende Vildt (der f. Eks. er opfødt i dennes Skove) er nærmere behandlet i et Reskript af 2. September 1868, hvori Afspærringen forklares saaledes: »Es ist eine vollständige Abschliesung eines Grundstücks durch einen Zaun eine Mauer usw. nötig, welche den Zutritt des Wildes unbedingt verhindert«. —

Ifølge det ovenfor bemærkede kan altsaa enhver Ejer skyde paa et saadant Egenjagt-Distrikt er et saadant Distrikt i Sameje mellem flere end 3 Personer, kan dog kun 3 Medejere i det højeste udøve Jagten, jvf. § 6.

3) § 7: »Alle Grundflächen eines Gemeinde (Guts) Bezirks, welche nicht zu einem Eigenjagdbezirk gehören und im Zusammenhang wenigstens 75 ha. umfassen, bilden den gemeinschaftlichen Jagdbezirk« . . . —

4) § 16: »Die Eigentümer der Grundstücke eines gemeinschaftlichen Jagdbezirks bilden eine Jagdgenossenschaft, die Rechtsfähigkeit besitzt. — Die Verwaltung der Angelegenheiten der Jagdgenossenschaft, sowie ihre gerichtliche und auszergerichtliche Vertretung geschieht durch den Jagdvorsteher«. — § 20: »Die Nutzung der Jagd in einem gemeinschaftlichen Jagdbezirk erfolgt in der Regel durch Verpachtung. Mit Genehmigung des Kreis Ausschusses, in Stadtkreisen des Bezirks Ausschusses, kann der Jagdvorsteher jedoch die Jagd auch gänzlich ruhen oder auf Rechnung der Jagdgenossenschaft durch höchstens drei angestellte Jäger ausüben lassen«.

5) § 29: »Wer die Jagd ausübt, muss einen auf seinem Namen lautenden Jagdschein bei sich führen« . . . — § 31: »Der Jagdschein gilt für den ganzen Umfang der Monarchie. Er wird in der Regel auf ein Jahr ausgestellt (Jahresjagdschein). Personen, welche die Jagd nur vorübergehend ausüben wollen, kann jedoch ein auf drei aufeinander folgende Tage gültiger Jagdschein (Tagesjagdschein) ausgestellt werden«. — § 32: »Für den Jagdschein ist eine Abgabe von 15 Mark, für den Tagesjagdschein von 3 Mark zu entrichten. . . . Gegen Entrichtung von 1 Mark kan eine Doppelausfertigung des Jagdscheines gewährt werden . . .«

6) §§ 34 og 35 indeholde de udførlige Regler om Nægtelserne af Jagtkortenes Udstedelse.